

Ιερομόναχος Σάββας Καψαλιώτης (1913 - 15 Οκτωβρίου 1991)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ieromonahos Savvas Kapsaliotis

Ο κατά κόσμον Ματθαίος Τριχάκης γεννήθηκε στις 15.11.1913 στο χωριό Κεφάλα Αποκορώνου Κρήτης από ευσεβείς γονείς. Είχε πέντε αδέρφια. Ο πατέρας του αναπαύθηκε όταν ήταν μικρός. Η χήρα μητέρα μεγάλωσε τα παιδιά με αυστηρές αρχές. Κατά τη στρατιωτική του θητεία αρρώστησε βαριά προς θάνατο. Έγινε καλά με τη βοήθεια της Παναγίας. Όπως έλεγε ο ίδιος: «Η Κυρία Θεοτόκος με είχε για κάπου αλλού και για να μετανοήσω, μου χάρισε τη ζωή».

Μετά την απόλυσή του από τον στρατό επισκέφθηκε τη μονή Αγίου Γεωργίου Επανωσήφη. Κατά την ακολουθία του Όρθρου, ως λέγει, αισθάνθηκε ότι ο Θεός ήταν εκεί και οι μοναχοί συνομιλούσαν μαζί Του. Έτσι αποφάσισε τη μοναχική του αφιέρωση. Με την ευχή της μητέρας του πήγε στη μονή Λογγοβάρδας της Πάρου, όπου εκάρη μοναχός από τον Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο (+1980). Το 1940 επιστρατεύθηκε λόγω του πολέμου. Πολλές φορές αισθάνθηκε την προστατευτική παρουσία της Παναγίας.

Μετά τον πόλεμο ήλθε στο Άγιον Όρος κι έμεινε για λίγους μήνες κοντά στον Γέροντα Αβιμέλεχ τον Μικραγιαννανίτη (+1965), από τον οποίο πολύ ωφελήθηκε. Κατόπιν επί διετία πήγε στη μονή Κωνσταντονίου, αλλά αρρώστησε. Πήγε στη Θεσσαλονίκη στους ιατρούς κι εκεί τον συνέλαβαν οι αντάρτες και τον καταταλαιπώρησαν. Επέστρεψε στη μονή Λογγοβάρδας, για να φύγει πάλι και να πάει στη μονή Όσιου Μελετίου Κιθαιρώνος, όπου έμεινε επί μία οκταετία. Έζησε κι εκεί πολλά θαύματα της πίστεως.

Το 1946 πήγε στην Καλύβη του Αγίου Ευσταθίου στα Καυσοκαλύβια κι έμεινε κοντά δύο χρόνια. Στη συνέχεια επισκέφθηκε τις μονές Προφήτου Ηλίου Άμφισσας, Σαγματά Θηβών και Παντοκράτορος Αγίου Όρους. Από εκεί πήγε στην Καψάλα το 1976 στην έρημη Καλύβη των Αγίων Αθανασίου και Κυρίλλου. Κατά την ορθρινή προσευχή του άγγελος Κυρίου τον θυμιάτιζε και του έδωσε μεγάλη ειρήνη και χαρά. Με τη βοήθεια της Παναγίας πάλι έγινε καλά, που ήταν άρρωστος και από κτύπημα είχε πόνους πολλούς. Ζωντανή αισθάνθηκε την παρουσία των αγίων Αθανασίου και Κυρίλλου σε άλλο πάθημά του.

Το 1986 πήγε στην Καλύβη του Αγίου Νικολάου της Καψάλας, όπου είχε ζήσει και ο όσιος Νικόδημος ο Αγιορείτης (+1809) και είχε γράψει μερικά από τα θεόπνευστα έργα του. Η ζωή του παπα-Σάββα κύλησε μέσα σε περιπέτειες και θαύματα. Προς το καλογέρι του, που του συμπαραστάθηκε στις ασθένειες των γηρατειών του, έλεγε: «Το ωφελιμότερον εις τον μοναχόν είναι η απομάκρυνσις πάσης συζητήσεως. Πάντοτε χάνομεν ψυχικήν ειρήνην και τη σταθερότητα της σκέψεως με την πολυλογία. Η εσωτερική εργασία χάνεται, διά τούτο είπον οι πατέρες: “Θου, Κύριε, φυλακήν τω στόματί μου”. Και τότε έρχεται η εσωτερική εργασία και ενώνεσαι με τον Κύριον και γίνεται ο έσω άνθρωπος πυρ κατά την δύναμιν εκάστου. Γι’ αυτό “Θου, Κύριε, φυλακήν τω στόμα-τί μου” και ευρίσκομεν αυτό που ζητούμε, δηλαδή έρχεται η ευχή το: “Κύριε Ιησού Χριστέ και είναι πυρ που καταναλίσκει τας ματαιίας σκέψεις και λογισμούς. Και, αφού φύγουν όλα αυτά, τότε ενωνόμεθα με τον Θεόν ...».

Προαισθάνθηκε το τέλος του. Τον Ιούλιο του 1941 έγραφε στο ημερολόγιό του: «Αι ημέρες μου φεύγουν, η ζωή μου είναι προς το βασίλειμα, γι’ αυτό, πάτερ Σάββα, ετοιμάσου να κοινωνήσης, να λάβης την χάριν του Κυρίου, ίνα σε συνοδεύση εις την άλλην ζωήν. Η Κυρία Θεοτόκος μας περιμένει με ανοικτάς αγκάλας όλους τους πιστούς». Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 15.10.1991.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Αλυπίου Καψαλιώτου μοναχού, Γέρων Σάββας ο Αγιορείτης (1913-1991), Άγιον Όρος 2006.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Γ΄ - 1984-2000, σελ. 1303-1305 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.